

Ο πόλεμος νομισμάτων ανάμεσα στις υπερδυνάμεις των ΗΠΑ, Κίνας, Ρωσίας και Ευρωπαϊκής Ένωσης, αποτελεί ένα σημαντικότατο δεδομένο μέσα στις ευρύτερες οικονομικές, εμπορικές και γεωπολιτικές συγκρούσεις για τη πρωτοκαθεδρία στο παγκόσμιο πολιτικό και οικονομικό γίγνεσθαι.

Η μεγάλη και πλέον φανερή σύγκρουση είναι αυτή ανάμεσα στο Κινέζικο γουάν και στο δολάριο των ΗΠΑ, με το οποίο διενεργείται το μεγαλύτερο μέρος των διεθνών συναλλαγών. Οι ΗΠΑ χρηματοδοτούν την οικονομική και στρατιωτικοπολιτική τους υπερκυρκυριαρχία, εξάγοντας δολάρια που χρησιμοποιούνται ως διεθνές διαμεσολαβητικό και αποθεματικό νόμισμα.

Η Κίνα σήμερα που κατέχει αποθέματα σε δολάρια άνω των 4 τρις, αντεπιτίθεται με την μερική απόσυρσή της από τη χρησιμοποίηση του δολαρίου στις διεθνείς συναλλαγές. (Βλ. σχετικό άρθρο εδώ στην Ο.Δ.). Στο μέτωπο αυτό έχει σύμμαχό της το Ιράν και τη Ρωσία αλλά και τις άλλες χώρες των BRICS, Ινδία, Βραζιλία, Νότια Αφρική.

Αλλά και η Γερμανία επιδιώκει να έχει μερίδιο στις διεθνείς συναλλαγές χρησιμοποιώντας το ευρώ που ελέγχει. Στην παγκόσμια αυτή οικονομική σύγκρουση, ένα από τα επί μέρους θύματα είναι η Ελλάδα. Και αυτό γιατί οι ΗΠΑ επέμεναν και δυστυχώς ακόμα και τώρα παρ' όλες της περί του αντιθέτου παλαιότερες δηλώσεις του Ντόναλντ Τράμπ, επιμένουν για την παραμονή της χώρας μας στην ευρωζώνη ως αδύνατου κρίκου της αλυσίδας του ευρώ, η οποία δεν πρέπει να δυναμώσει με την απαλλαγή της από αυτόν.

Έτσι, είναι η Ουάσιγκτον που επιμένει στην παραμονή μας στο ευρώ, με τη συνδρομή και της Γαλλίας που και αυτή ανησυχεί για την περαιτέρω ισχυροποίηση της Γερμανίας. Οι Βρετανοί βλέποντας την μετατροπή της Ευρώπης σε Γερμανικό προτεκτοράτο, φρόντισαν εγκαίρως να αποχωρήσουν. Και η οικονομία τους όπως και το νόμισμά τους η στερλίνα πηγαίνουν πολύ καλά, παρ' όλους τους παλαιότερους «κρωγμούς» περί καταστροφής τους όταν αποχωρήσουν από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Σχετικά καλύτερα πηγαίνουν και χώρες εκτός ΕΕ όπως η Νορβηγία αλλά εκτός ευρώ όπως Βουλγαρία, Ρουμανία, Τσεχία, Δανία, Ουγγαρία, Λετονία, Πολωνία, Σουηδία. Όσο για τις εικοτολογίες ότι, χώρες τις ευρωζώνης όπως η Ιρλανδία, Πορτογαλία, Ιταλία, Ισπανία, έχουν βγει από τα μνημόνια και πορεύονται ικανοποιητικά, πρόκειται για χοντρές στατιστικές αλχημείες αφού στις χώρες αυτές το χρέος τους έχει περίπου διπλασιαστεί τα τελευταία πέντε χρόνια.

Το Βερολίνο μοιράζει τα «ιμάτια» της Ελλάδας

Το Βερολίνο, για να ηρεμήσει τις ανησυχίες των ΗΠΑ και των άλλων μεγάλων δυτικών χωρών, τους παραχωρεί με κυνισμό περιουσιακά κομμάτια της Ελλάδας. Έτσι βλέπουμε Αμερικάνους και Ευρωπαίους Γύπες των αγορών να υφαρπάζουν μισοτιμή τις ελληνικές τράπεζες, όπως και κάθε είδους δημόσια και ιδιωτική περιουσία.

Η πρωτόγνωρη λεηλασία της Ελλάδας, τύπου χώρας «Μπανανίας» συνεχίζεται ανελέητα μέσα από τη σύγχρονη γερμανική κατοχή, αφού εμείς δεν έχουμε αντιληφθεί ότι "όπου μαλώνουν τα βουβάλια την πληρώνουν τα μυρμήγκια". Και δεν φροντίζουμε να ελιχθούμε έξυπνα ανάμεσα στο ποδοβολητών των βουβαλιών.

Στα πλαίσια αυτά, εξηγείται η πρόταση Σόϊμπλε για την προσωρινή ή μόνιμη αποχώρησή μας από την ευρωζώνη, με δέσμευση και κούρεμα του χρέους, χορήγηση 50 δις και στήριξη της δραχμής με μια συμφέρουσα για εμάς υποτίμηση σε επίπεδα του 25%. Την πρόταση Σόϊμπλε υιοθετεί και ο επικεφαλής των Γερμανών Φιλελεύθερων Κριστιάν Λίντνερ, ο οποίος έχει και αυτός δηλώσει ξεκάθαρα ότι, κούρεμα του ελληνικού χρέους μπορεί να γίνει μόνο έξω από την ευρωζώνη.

Αυτή θέση του Λίντνερ σε συνδυασμό με το θέμα της Ευρώπης των δύο ταχυτήτων σε αντίθεση με τις θέσεις Μακρόν της Γαλλίας όπως και του Γερμανού "σοσιαλδημοκράτη" Σούλτς, φαίνεται πως είναι ένας βασικός λόγος που απέτυχε η δημιουργία της επιλεγόμενης κυβέρνησης Τζαμάλκα στη Γερμανία, με τη σύμπραξη των Χριστιανοδημοκρατών, Χριστιανοκοινωνιστών, Φιλελεύθερων και Πρασίνων.

Φυσικά οι θέσεις των Σόϊμπλε και Λίντνερ δεν οφείλονται σε μια παρά φύση «αγάπη» τους για την Ελλάδα, αλλά στο στόχο τους να δημιουργήσουν μια ισχυρή Γερμανική Ευρώπη. Και

Θύμα του πολέμου νομισμάτων η Ελλάδα

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator
Κυριακή, 17 Δεκέμβριος 2017 09:34 -

αυτό θα το πετύχουν κυρίως μέσα από την ισχυροποίηση του ευρώ και τη συμμετοχή τους στις διεθνείς αγορές ως ανταλλαγματικού και αποθεματικού νομίσματος. Το ερώτημα είναι εμείς τι κα'νουμε για το συμφέρον της καταρρέουσας χώρας μας με σύνεση και ρεαλισμό

ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΑΤΣΑΝΕΒΑ